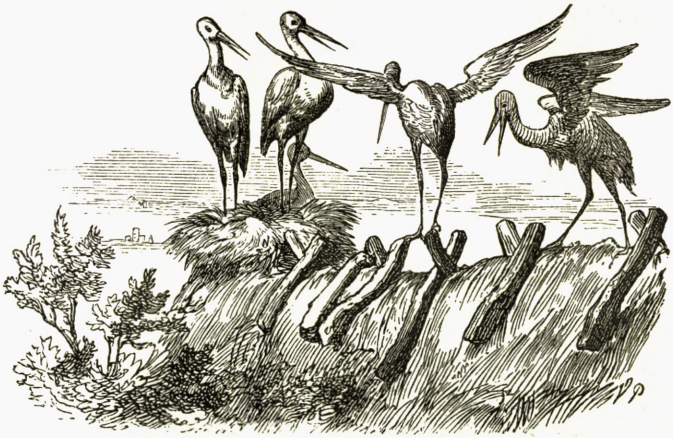

Storkene.

Paa det sidste Hus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde trukket det ene Ben op under sig for dog at have nogen Ulejlighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde tro, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han. »Det ser vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!« tænkte han, »de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de tro vist, jeg er kommanderet til at staa her. Det ser saa rask ud!« og saa blev han ved at staa paa det ene Ben.

Nede paa Gaden legede en hel Flok Børn, og da de saa Storkene, saa sang en af de modigste Drenge, og siden alle sammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

»Storke, Storke Steje
flyv hjem til dit Eje!
Din Kone ligger i Reden sin
med fire store Unger.

Den ene skal hænges,
den anden skal stænges,
den tredie skal brændes,
den fjerde skal endevendes!«

»Hør dog, hvad Drengene synge!« sagde de smaa Storkeunger, »de sige, vi skulle hænges og brændes!«

»Det skulle I ikke bryde eder om!« sagde Storkemoderen; »hør bare ikke efter, saa gør det ikke noget!«

Men Drengene bleve ved at synge, og de pegede Fingre ad Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde, at det var Synd at gøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger: »Bryd jer ikke derom,« sagde hun, »se bare, hvor rolig jer Fader staar, og det paa eet Ben!«

»Vi ere saa angest!« sagde Ungerne og trak Hovederne dybt ned i Reden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igen for at lege, og de saa Storkene, begyndte de deres Vise:

»Den ene skal hænges,
den anden skal brændes! —«

»Skulle vi vel hænges og brændes?« spurgte Storkeungerne.

»Nej vist ikke!« sagde Moderen, »I skulle lære at flyve, jeg skal nok eksercere jer! saa tage vi ud paa Engen og gøre Visit hos Frøerne, de neje i Vandet for os, de synge »koaks, koaks!« og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøjelse!«

»Og hvad saa?« spurgte Storkeungerne.

»Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmanøvren; da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den, som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære noget, naar Eksercitsen begynder!«

»Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde, og hør, nu sige de det igen!«

»Hør paa mig og ikke paa dem,« sagde Storkemoderen. »Efter den store Manøvre flyve vi til de varme Lande, oh, saa langt herfra, over Bjerge og Skove. Til Ægypten flyve vi, hvor der er trekantede Stenhuse, der gaa i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre, end nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaar i Mudder og spiser Frøer.«

»Oh!« sagde alle Ungerne.

»Ja! der er saa dejligt! man gør ikke andet end spise hele Dagen, og imedens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa, hvide Lapper!« det var Sneen, hun mente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

»Fryse saa ogsaa de uartige Drenge i Stykker?« spurgte Storkeungerne.

»Nej, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maa sidde inde i den mørke Stue og kukkelure; I kunne derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!«

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staa op i Reden og se vidt omkring, og Storkefaderen kom flyvende hver Dag med pæne Frøer, smaa Snoge og alt det Storkeslikkeri, han kunde finde; oh, det saa morsomt ud, hvor han gjorde Kunster for dem. Hovedet lagde han lige om paa Halen, Næbbet knebrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, alle sammen fra Sumpen.

»Hør, nu maa I lære at flyve!« sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen; oh, hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne og vare dog nær ved at falde ned!

»Se nu paa mig!« sagde Moderen, »saaledes skulle I holde Hovedet! saaledes skulle I sætte Benene! een, to! een to! det er det, som skal hjælpe jer frem i Verden!« saa fløj hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hop, bums! der laa de, for de vare tunge i Livet.

»Jeg vil ikke flyve!« sagde den ene Unge og krøb ned i Reden igen, »jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!«

»Vil du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter? skulle Drengene komme og hænge og brænde og stege dig? nu kalder jeg paa dem!«

»O nej!« sagde Storkeungen, og saa hoppede den igen paa Taget ligesom de andre; den tredie Dag kunde de ordentlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Luften; det vilde de, men bums! der dumpede de; saa maatte de til at røre Vingerne igen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

»Storke, Storke Steje!«

»Skulle vi flyve ned og hugge deres Øjne ud?« sagde Ungerne.

»Nej, lad være med det!« sagde Moderen, »hør bare efter mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi højre om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — se, det var meget godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skulle faa Lov at komme i Sumpen med mig i Morgen! der komme flere nette Storkefamilier med deres Børn, lad mig nu se, at mine ere de pæneste, og saa at I knejse, det ser godt ud, og det giver Anseelse!«

»Men skulle vi da ikke have Hævn over de uartige Drenge?« spurgte Storkeungerne.

»Lad dem skrige hvad de ville! I flyve dog med Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maa fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble.«

»Ja, hævnes ville vi!« hviskede de til hverandre, og saa blev der igen ekserceret.

Af alle Drengene paa Gaden var ingen værre til at synge Spottevisen end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille en, han var nok ikke mere end seks Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne

være. Hele deres Hævn skulde gaa ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte til sidst love dem, at de nok skulde faa Hævn, men hun vilde ikke tage den før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

»Vi maa jo først se, hvorledes I bærer jer ad ved den store Manøvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager jer Næbbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa en Maade! lad os nu se!«

»Ja, det skal du!« sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage! de øvede sig hver Dag og fløj saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten; alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, medens vi have Vinter. Det var en Manøvre! over Skove og Byer maatte de, bare for at se, hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Rejse, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik udmærket godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Karakter, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

»Nu skulle vi hævnes!« sagde de.

»Ja vist!« sagde Storkemoderen. »Hvad jeg har udtænkt, det er just det rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneskebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige smaa Børn sove og drømme saa dejligt, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente een til hver af de Børn, som ikke have sunget den onde Vise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet ingen have!«

»Men han, som begyndte med at synge, den slemme, hæslige Dreng!« skreg de unge Storke, »hvad gøre vi ved ham?«

»Der ligger i Dammen et lille dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det ville vi tage til ham, saa maa han græde, fordi

vi have bragt ham en død lille Broder; men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han, som sagde: »Det er Synd at gøre Nar af Dyrene!« ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa alle sammen kaldes Peter!«

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu.

